

NIEUWSBRIEF ROLDUC - Jaargang 1969 / 26 / 10-08-2025

Seksueel misbruik op Rolduc / het vervolg

door Jo Kunnen

Nog goed herinner ik mij de presentatie van het boek van Twan Geurts 'Rolduc, de laatste dagen van een kleinseminarie' op 11 oktober 2011 in de rococo-bibliotheek van Rolduc. Niet het boek van Twan stond centraal, maar het misbruik door Fons Timmermans van Yan Tax was toen het voornaamste gespreksonderwerp. Iedereen was verrast door de verhalen, die naar buiten waren gekomen; sommigen waren zelfs zo geschokt, dat ze niet naar de presentatie zijn gekomen.

Het misbruik van Yan Tax

Yan Tax heeft medio 2011 de moed gehad om bij de Klachtencommissie voor seksueel misbruik in de Rooms Katholieke Kerk een klacht in te dienen tegen geschiedenisleraar Fons Timmermans. Zoals wellicht bekend was ik lid van deze klachtencommissie. Bij de behandeling van de klacht van Yan ben ik echter niet betrokken geweest. Op 13 januari 2012 is zijn klacht gegrond verklaard. Lange tijd is verondersteld, dat Yan het enige slachtoffer van Timmermans is geweest. Uit de uitspraak van klachtencommissie blijkt, dat er op dat moment geen andere meldingen/klachten jegens Timmermans bij de commissie bekend waren. Deze meldingen/klachten zouden dan tot steunbewijs hebben kunnen dienen. Zonder steunbewijzen kan een klacht door de commissie niet gegrond worden verklaard. In de zaak van Yan was steunbewijs vooral afkomstig van diverse verklaringen, waaronder een verklaring van de huisgenote van Timmermans. Ook het boek van Twan is voor de klachtencommissie van groot belang geweest.

Dertien jaar later

Inmiddels zijn we 13 jaar verder. In de op 10 februari 2025 gepubliceerde nieuwsbrief ben ik ingegaan op de vraag of er op Rolduc ook seksueel misbruik plaatsvond. Statistisch gezien leek het mij onwaarschijnlijk, dat er zich slechts twee gevallen van seksueel misbruik op Rolduc hebben voorgedaan. Er kunnen voor slachtoffers allerlei redenen zijn om af te zien van het doen van een

melding of het indienen van een klacht. Veel gevallen van seksueel misbruik zullen daardoor nooit aan het licht komen.

Persoonlijke brief/oproep van Wim Wolters

Mijn artikel heeft geleid tot een persoonlijke brief van Wim Wolters in de nieuwsbrief van 10 mei 2025. Hij meldt daarin, dat Timmermans hem als biechtvader zodanige grensoverschrijdende vragen heeft gesteld, dat hij hem nadien bewust is gaan ontwijken. Nog jaren later heeft hij last gehad van deze ongewenste ervaring. In een voorstelling *Internaat Monoloog* is hij op deze pijnlijke gevoelens ingegaan. Bij de uitvoering tijdens een reünie op Rolduc bleek een van de aanwezige reünisten hetzelfde met Timmermans te hebben meegemaakt.

In zijn brief vraagt Wim zich af of er mogelijk nog andere lezers met dezelfde ervaringen zijn.

Diverse reacties

Op zijn artikel zijn diverse reacties gekomen. Diverse lezers lieten weten op Rolduc in dit kader geen negatieve ervaringen te hebben ondervonden. In enkele reacties werd vooral verbazing geuit over het feit, dat Timmermans indertijd ongestoord te werk is kunnen gaan. Zoals Yan Tax ook altijd heeft verondersteld, moeten meerdere personen in de leiding van Rolduc weet hebben gehad van het ontoelaatbare gedrag van Timmermans. Niemand heeft echter ingegrepen.

Foto uit Neustrelitz in Oost-Duitsland

Nog één soortgelijke ervaring

Een jaargenoot heeft uitgebreid op de oproep van Wim Wolters gereageerd. Hij heeft aangegeven, dat het hem heel veel moeite kost om zijn persoonlijke ervaringen/gevoelens nu voor het eerst met anderen te delen. Pas onlangs heeft hij de moed gevonden om zijn negatieve gevoelens uit de Rolducse periode met zijn naasten te delen. Het voelde als een opluchting. Graag wil hij anoniem blijven, welke wens ik natuurlijk respecteer.

Deze jaargenoot schrijft het volgende:

“Na het verschijnen van weer een nieuwsbrief ben ik dagen met Rolduc bezig en slaap ik slecht. Ik heb er best wel een aardige tijd gehad en er mijn gymnasiumdiploma gehaald. Maar de negatieve kanten hebben toch steeds weer de overhand.

Bij mij komen dan allerlei herinneringen naar boven. De biecht bij Timmermans, zowel in de biechtstoel als op zijn kamer, ging altijd over seks. Hoe het ermee ging? Op zijn kamer ging er op de beroemde bank altijd een arm over mijn schouder. Onprettige momenten waren het. Zeer zeker grensoverschrijdend.

Heel erg gestoord heb ik me echter ook aan het voortrekken van studenten. Iemand die goed kon zingen, goed kon voetballen, regelmatig grapjes maakte, die mocht meer doen, kreeg meer aandacht, mocht op de kamers van leraren komen en werd in de studie vaker geholpen.

Ik was stil en vrij teruggetrokken. Ik kreeg geen aandacht, terwijl je zag dat dat bij anderen wel het geval was. Ik voelde me vaak eenzaam en alleen. Ik zag ook, hoe mijn compagnieleden uiteindelijk weg dreven.

Achteraf besef ik pas goed, dat je op Rolduc geen enkele privacy had. Ook niet op je chambrette; slechts een dun gordijn zonderde je af. Niets kon je afsluiten of voor je apart houden. Na Rolduc heb ik nogal wat last gehad van mijn verblijf aldaar.

Uiteindelijk is het allemaal goed gekomen. Maar vraag me niet, hoe. Er waren steeds weer ups en downs. Steeds kwamen die Rolducse jaren weer naar boven. Mijn negatieve gevoelens zullen nooit weggaan en ik zal de pijn ook nooit meer vergeten.

En toch zie ik weer uit naar je volgende brief. Dank voor het luisterend oor!”

Tot slot

Uit zowel het verhaal van Wim Wolters alsook uit deze laatste reactie blijkt, dat er meerdere personen zijn, die nare ervaringen met Timmermans hebben gehad. Yan Tax stond daarin dus niet alleen.

Ik heb er voor gekozen om via bovenstaand artikel iedereen deelgenoot te maken van hetgeen onze jaargenoten is overkomen. Eens te meer blijkt, dat negatieve ervaringen in het verleden nog jaren later hun doorwerking hebben. Hopelijk biedt het steun, wanneer je er anderen deelgenoot van hebt kunnen maken.

Mogelijk zijn er nog twee jaargenoten met soortgelijke ervaringen

Bij mijn zoektocht naar alle 67 jaargenoten zes jaar geleden, stuitte ik op twee jaargenoten, die niets meer met Rolduc te maken wilden hebben. Zij willen ook mijn nieuwsbrieven niet ontvangen. Een jaargenoot zei letterlijk tegen me: “Jo, ik neem jou niets kwalijk. Fijn, dat ik je even heb gesproken, maar wil je me nooit meer bellen. Elke keer, dat ik de naam Rolduc hoor of tegenkom, betekent dat intense pijn voor mij en een bedorven dag.”

Dat is toch vreselijk triest om te horen. Ik weet zelfs nu nog niet, wat betrokkenen is overkomen. Mijn vermoeden toen is steeds geweest, dat zij ook op enigerlei wijze slachtoffer van seksueel misbruik zijn geweest. We zullen het nooit zeker weten.

PS Dit artikel heb ik vooraf door Yan Tax, Wim Wolters en de anonieme jaargenoot laten lezen. Zij kunnen volledig met deze tekst instemmen.

Dat onze jaargenoot Tjeu Zeyen een voortreffelijke organist is, wisten we al langer. Tijdens de laatste reünie heeft hij het kerkorgel van Rolduc nog eens flink laten werken door een prachtige uitvoering van het Toccata en Fuga van J.S. Bach. Minder bekend is, dat Tjeu ook een voortreffelijk pianospeler is. Op 13 juni 2025 ontmoette ik Tjeu bij een atelierconcert in Beegden. Hij verzorgde daar een avondvullend programma samen met de celliste Caecilia van Hoof. Samen hebben zij op het conservatorium gezeten; daarna vervolgde ieder zijn eigen weg. Het toeval wil, dat Caecilia sinds kort weer in Kerkrade woont. Sederdien treden ze af en toe samen op.

Rolduclezing 2025

Anya Niewierra

Op vrijdagmiddag 19 september 2025 vindt op Rolduc de Rolduclezing 2025 plaats. Sinds dit jaar wordt deze nieuwe naam gebruikt in plaats van de Augustinuslezing.

De lezing wordt verzorgd door **Anya Niewierra**, oud-leerling van Gymnasium Rolduc, bekend schrijfster en tot voor kort directeur van Visit Zuid-Limburg.

De titel van haar lezing is: Van Zwart naar Goud. Het verhaal van de toeristische transitie van Parkstad Limburg.

Voor meer informatie over de spreker en het programma verwijs ik u naar de volgende website: www.reunierolduc.nl. Via deze website kunt u zich ook aanmelden. Iedereen is welkom!

Tagage, een mysterieuze leraar!

door Jo Kunnen

Het moet op een zondagmiddag zijn geweest, begin 1969. Ik wandelde hand en hand met een meisje door Kerkrade. Spannend allemaal! Dat meisje was Marlies, waarmee ik nu al meer dan 50 jaar getrouwd ben. Van uit de Niersprinkstraat liepen we de Poststraat in. Van schrik liet ik haar hand los, toen ik in de verte Tagage aan zag komen. Hij droeg een lange zwarte jas over zijn toog heen en had een Don Camillo-hoed op. Hem ontwijken was niet meer mogelijk. Hij wandelde recht op ons af. 'Goede middag' zeiden we beleefd en hij antwoordde ook met goede middag. Meteen wist ik, dat ik mijn huiswerk Grieks voor de volgende dag op orde moest hebben.

Voornamen gebruikte Tagage niet. Direct bij het begin van de les riep hij: 'Kunnen; begin maar op blz. 56 bij regel 3.' Ik was gelukkig goed voorbereid. Na enkele zinnen gaf hij iemand anders de beurt. Verder zei hij niets. Het feit, dat hij mij direct een overhoring gaf, voelde toen toch als een zekere vermaning.

Altijd in een priester-toog

Voor mij was Tagage een mysterieus figuur. Altijd was hij gehuld in een zwarte toog, terwijl de meeste priesterleraren na het concilie de toog voor een pak hadden verwisseld. Al brevierend had hij een bonnet op. Als hij door Kerkrade wandelde, droeg hij echter een zwarte Don Camillo-hoed. Buiten de lessen om herinner ik me weinig van hem. Bekend was, dat hij elke ochtend om 6.00 uur in de crypte in alle stilte de mis las. Wim Clout vertelde me, dat hij hem regelmatig als misdienaar assisteerde.

Tijdens een reünie hebben we ooit gehoord, dat Lei Bodelier en Paul Opgenort hun punt voor Grieks graag wilden opvijzelen. Met de wetenschap van de vroegmis van Tagage klommen zij op een ochtend iets na zes uur via een ladder zijn kamer binnen om een komend proefwerk te onderscheppen. Tevergeefs! Achteraf realiseerden zij zich pas, dat deze (niet ontdekte) actie tot hun vervroegd afscheid van Rolduc had kunnen leiden.

Gedachtenisprentje

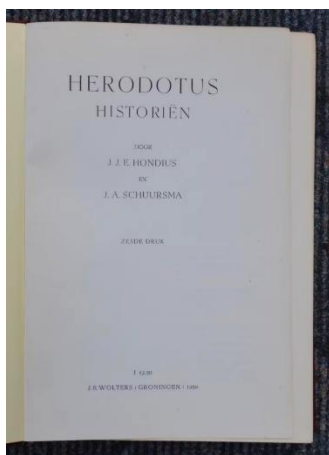
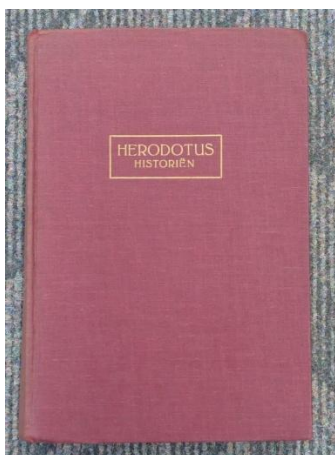
Ongetwijfeld was Tagage een deskundig leraar Grieks en Latijn. Af en toe kwam hij met zijn zwarte humor grappig uit de hoek, maar voor de rest weet ik nauwelijks iets van deze leraar klassieke talen. In mijn herinnering leidde hij op Rolduc een zeer geïsoleerd leven. Aan het internaatsleven nam hij geen deel. Dat is waarschijnlijk ook de reden, dat er nauwelijks foto's van Tagage zijn. Wel bestaat er een film uit 1950 met enkele beelden van hem. Ik heb er een paar stills uit genomen. Na lang zoeken vond ik onlangs tot mijn genoegen bij het Historisch Centrum Limburg wel nog een gedachtenisprentje van Tagage.

Laur Crouzen

Laur Crouzen (op Rolduc van 1960-1966) weet veel meer van Tagage. Hij heeft uitgebreid onderzoek naar hem gedaan. Op de website van Math Dicker www.rolduc.org kunt u onder Home een artikel uit oktober 2017 van zijn hand lezen. Met instemming van Laur mag ik hier uit dit artikel enkele wetenswaardigheden over Tagage citeren. Dank daarvoor!

Ik citeer nu Laur Crouzen:

In mijn Rolducse jaren (1960-1966) had hij geen bijnaam. Tagage was Tagage met de klemtoon in zijn drielettergrepige familienaam op de middelste syllabe. Tagage klonk als ‘garage’ of ‘bagage’. Je zou hem qua uiterlijk en uitstraling kunnen vergelijken met een goedmoedige, vrolijke boerenpastoor, die van lekker eten en drinken hield. Maar vergis je niet. Deze man was een leraar klassieke talen met een woest geheugen en een scherpe tong, waarmee hij kon spotten en hij was ook een autoriteit op het gebied van het vertalen van moeilijke oude teksten. Hij lachte vaak hartelijk, maar o wee, als je je huiswerk niet kende, de opgegeven regels tekst niet had bekeken of vertaald. Daarom was hij ook tot op zekere hoogte gevreesd; de jongens hadden respect voor hem. Zijn voornaam was toen bij ons onbekend. Hij heette Jo Tagage, zijn doopnamen, hem gegeven vlak na zijn geboorte in Venlo op 18 juli 1913, waren Jean Marie Baltus Tagage.

Herodotus van Halicarnassus

Nooit zal ik het eerste lesuur vergeten, dat Tagage aan de beroemde Herodotus van Halicarnassus wijdde.

Ik had in het voorgaande jaar op IV Gym een prachtig, in donkerrode boekbinding uitgegeven exemplaar van ‘Herodotus Historiën’ bij de Missieclub voor de spotprijs van 6 gulden vijftig op de kop getikt.

Het belang van interpunctie

Welnu, met ongeveer zo’n exemplaar van het Herodotusboek zwaaide Tagage ons toe. Hij lachte schalks. Licht spottend sprak hij de volgende historische woorden:

“Beste jongens, ik zie dat velen van jullie, al het juiste boek van de befaamde Herodotus in bezit hebben. Dat gaan we natuurlijk proberen te lezen. Nu denk je natuurlijk: dit is de tekst zoals deze beroemde reiziger en schrijver uit de vijfde eeuw voor Christus hem heeft neergepend. Dat dacht je maar. Mijnheer Schuursma, de uitgever van dit boek, heeft deze tekst, die oorspronkelijk zonder enig leesteken (ja ja, dat heet interpunctie, weet je nog?), is neergepend met de hand, van hoofdletters en punten en komma’s voorzien. Een hoofdletter aan het begin van een zin. Een komma, waar een bijzin begint en eindigt, en een dikke, vette punt, waar de zin eindigt.

Geloof me, daarmee is het belangrijkste werk al gedaan. Je kunt al zien wat er staat. Qua structuur, qua indeling, bedoel ik natuurlijk. Neem nou die hoofdletter aan het begin en die dikke vette punt aan het eind. Vergis je niet: er staan ook punten in een zin, die iets hoger in de tekst staan dan de punten ter hoogte van de basis van de letters. Dat zijn geen afsluitpunten van een zin, maar dubbele punten. Er wordt iets uitgelegd, verduidelijkt of er volgt een uitspraak/citaat. Oké, tussen een hoofdletter (niet die van een naam, natuurlijk) en een punt daar staat het. Hou er je vingers maar bij van beide handen. Daartussen staat de boodschap, de mededeling. Datgene wat de schrijver wil zeggen, vertellen in ieder geval wil vastleggen.

Zoek dan een eerste naamval van een substantivum, een zelfstandig naamwoord, natuurlijk. Wie zei dat hier? Jij? Goed zo, jongen! Een eerste naamval betekent natuurlijk, dat het hier om het onderwerp van de zin gaat. Om iemand die iets doet of meemaakt, of om een voorwerp, dat

beschreven wordt enz. Zoek dan een werkwoordsvorm of beter persoonsvorm. In combinatie met het onderwerpwoord ben je er dan al bijna.

Laat het woordenboek rustig nog even dicht, daar heb je nog tijd genoeg voor. Wat zei ik nou, Janssen? DICHT! Gaat me dat jong daar zitten bladeren. Je hoeft nu alleen nog maar te luisteren, jongen. We moeten tussen hoofdletter en lage punt eerst nog even de voegwoorden opsnorren en de voorzetsels. Aan die woordjes hangen de bijzonderheden, de kleinigheidjes van een zin. De bijzinnetjes en de bepalingen. En dan zijn er natuurlijk nog de derde en de vierde naamval. Deze kunnen in elke zin voorkomen; wat je daarmee moet, dat heb je toch al lang gehad. Dit is toch Vijf Gym, niet?"

Afkomstig uit Venlo

Hoe is het begonnen met deze onvergetelijke leraar? Welnu Tagage volgde van 1925 tot 1931 het gymnasium in Venlo. Het lijkt zeer waarschijnlijk dat Jo Tagage een interne leerling aan het St. Thomas is geweest. Immers de toenmalige St. Thomas-rector, pater A. de Wit, rapporteerde na de gymnasiumjaren van Tagage zijn gevoelens van een mogelijke priesterroeping aan het bisdom. Tegelijk gaf hij een indruk van zijn karakter en zijn aanleg: Jo had een goed karakter, scoorde ook 'goed' voor vroomheid en gebruik der H. Sacramenten (biecht, misbezoek en communie). Zijn aanleg wordt 'voldoende' genoemd en bij vlijt staat 'veel'. Zijn kundigheden zijn 'ruim voldoende'. Hij is en zeer goed opgevoede vent, want zijn gedrag is zeer regelmatig, zijn omgang zelfs 'goed' en diezelfde term krijgen ook zijn 'orde en zindelijkheid'. Het zijn allemaal termen uit een ver verleden. Geschikt dus voor het priesterschap.

Leraar klassieke talen

Tagage vertrok vervolgens naar Rolduc naar het filosoficum, maar in plaats van daarna door te stromen naar het grootseminarie in Roermond, ging hij klassieke talen studeren in Nijmegen. Hij slaagt op zaterdag 24 juni 1939 voor zijn doctoraal klassieke talen. Van september 1939 tot september 1940 heeft Tagage nog les gegeven aan het gymnasium van de paters Franciscanen te Venray en toen pas besloot hij naar het grootseminarie te gaan. Na een 'leerpauze' van twee jaar volgde hij van 1942 tot 1946 de eigenlijke priesteropleiding in Roermond, afgesloten met zijn priesterwijding op dinsdag 6 april 1946. Met zijn graad in de klassieke talen kon hij toen meteen in september 1946 beginnen als leraar Latijn en Grieks aan het kleinseminarie Rolduc. En nog eens 17 jaar later rond 1964 stond hij voor mijn leergierige neus met het Herodotusboek te zwaaien.

Neef Jan Tagage

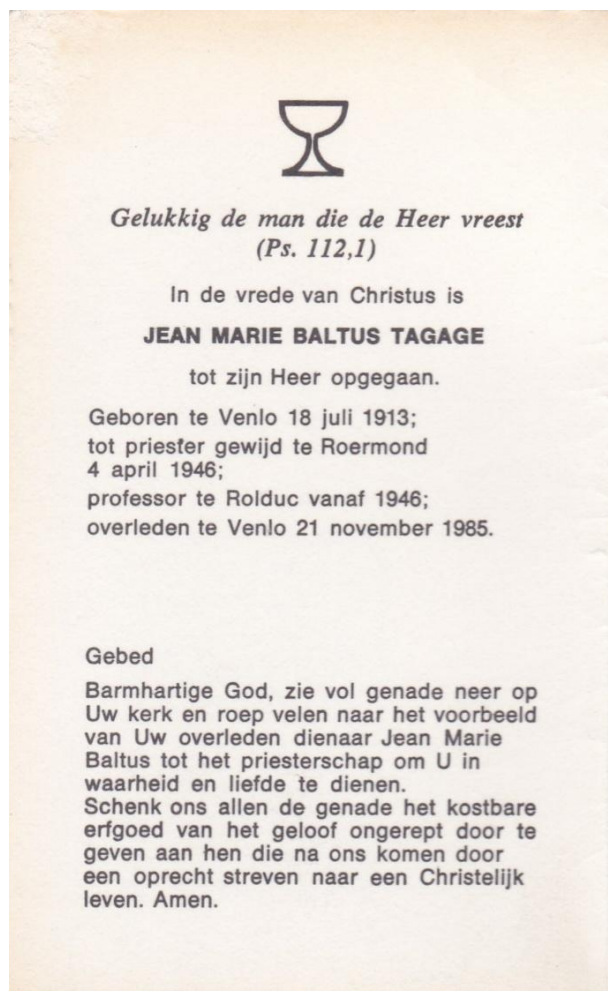
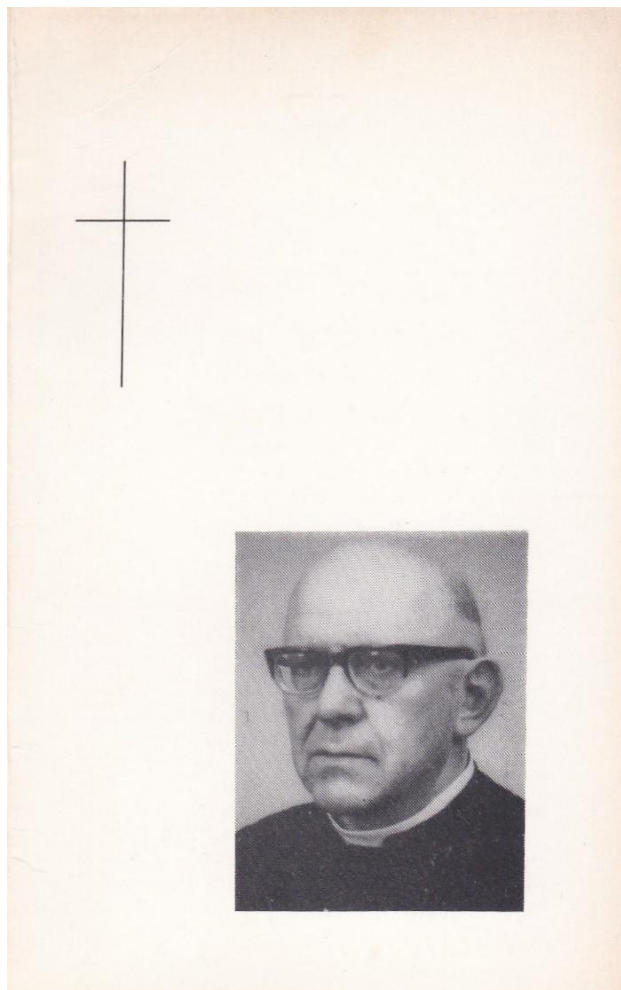
Onze Tagage kwam uit een Venlose familie, zo vertelt me zijn volle neef Jan Tagage aan de telefoon. Hij werd in de familiekring bij zijn voornaam Jo genoemd. Die naam is bij mijn weten onder zijn leerlingen nooit gevallen. Jo had nog een oudere broer Thei, twee zussen An en Mie, en zijn jongere broer Bèr, die veel bekender was onder zijn 'kloosternaam' Sigismund, nadat hij was ingetreden was bij de bekende Broeders van de Beijart in Maastricht.

Professor aan het Groot Seminarie

Terug naar Jo. Zoals bekend ging Rolduc ter ziele als onderwijsinstituut. Dat is grotendeels allemaal gelukkig voorbijgegaan aan Tagage. Hij wilde op Rolduc blijven en wie niet? Na het instorten van het internaat heeft hij misschien nog een tijd lesgegeven aan het overgebleven katholiek gymnasium, maar uiteindelijk wordt hij op 1 augustus 1975 docent/professor aan het Groot Seminarie Rolduc. Bisschop Gijsen richtte in 1974 in een Rolducse vleugel een convict op, dat later uitgroeide tot het grootseminarie van het bisdom Roermond. Tagage werd gehuisvest in een aanbouw van de oude gymzaal aan de Duitse kant van de grote cour. Hij zal daar in juli 1978 zijn burgerlijk pensioen en ook zijn priesterlijk emeritaat bereikt hebben. Ik ga puur op zijn geboortjaar af, want hierover ben ik niets tegengekomen in publicaties uit mijn Rolduc-archief.

Terug naar zijn zus in Venlo

Na zijn vertrek uit Rolduc verhuist hij terug naar Venlo, de zetel van de familie en trekt hij in bij zijn jongere zus An, zo vertelt neef Jan Tagage. Naast zijn werk voor het grootseminarie was Tagage ook parochie-assistent in de St. Hubertus-kerk in Blerick bij Venlo. Jo Tagage overlijdt in Venlo op donderdag 21 november 1985, slechts 72 jaar oud. Hij heeft niet lang van zijn pensioen/emeritaat kunnen genieten. Zijn uitvaart was vanuit de Blerickse St. Hubertuskerk. "Het was erg druk", herinnert zich neef Jan Tagage. Vanuit Kerkrade/Rolduc, de laatste plek waar hij onderwijs had gegeven, kwamen veel bussen met mensen.

De Nieuwsbrief Rolduc - Jaargang 1969 verschijnt periodiek ten behoeve van die oud-leerlingen van Rolduc, die in 1969 eindexamen hebben gedaan en ten behoeve van die oud-leerlingen, die tenminste drie jaar deel uit hebben gemaakt van deze jaargroep. Andere geïnteresseerden zijn ook welkom. Zij kunnen zich bij mij melden voor een gratis toezending.

Contactpersoon: Jo Kunnen / mail-adres: kunnen.j@kpnplanet.nl / mobiel: 06-53230446

Van biochemicus tot ras-bestuurderhet levensverhaal van Jan Schrijen

Mijn herinneringen aan Rolduc, waar ik van 1965 tot medio 1971 als interne leerling heb verbleven, zijn talrijk. De meeste leraren staan me nu nog helder voor de geest: ik noem hier met respect: Uiterhoeve, Silvius, Lemmen, Tagage, Meertens, Lenders, Jochems, Benders, Berkels, juffrouw Bosman, Bohn, Laeven, van Loo, mijn heeroom Schrijen, Vogels, Recker, Lemmens, Pop, Strik en Schoonman. Legendarisch waren voor mij de tekenlessen van Stassen. Ik heb drie jaar lang dezelfde tekening laten beoordelen; een tekening, die Stassen grotendeels nog zelf gemaakt had ook; het punt was steevast een 7. 'Jimmy' Stassen gaf ons echter veel meer dan tekenen. Hij gaf ook kunstgeschiedenis en liet ons met bijzondere films kennis maken. Achteraf is dat allemaal heel vormend gebleken. Ik durf gerust te stellen, dat we op Rolduc een zeer goede school en opleiding hebben genoten met zeer betrokken leraren en veel aandacht voor culturele vorming.

Op Rolduc is mijn belangstelling voor bestuur en politiek ontstaan

Ook het verenigingsleven op Rolduc was vormend. Het zangkoor was min of meer verplicht; zeker voor mij als neef van Heeroom 'Jules' Schrijen. We hadden danslessen met de leerlingen van de MMS in de kelder van de HBS. Een tijdje ben ik voorzitter van De Serre geweest, maar ook penningmeester en secretaris van de filmclub Lumière. Lumière organiseerde films in de Aula voor leerlingen van Rolduc, de HBS en MMS met als operator Wim Lemmen. Zo leerde ik organiseren en verantwoordelijkheid nemen. Achteraf denk ik dat daar de oorsprong ligt van mijn latere functioneren in een politiek-bestuurlijke omgeving.

Een eiwit in de pariëtale cellen van de maagwand

Na Rolduc studeerde ik Biologie in Nijmegen (1971-1977 / hoofdvakken Biologie en Scheikunde). Direct na mijn doctoraalexamen kreeg een aanstelling als wetenschappelijk medewerker / promovendus aan de afdeling Biochemie van de Faculteit Geneeskunde en Tandheelkunde aan de KUN. Toen al zette ik mijn eerste stappen in organisatie en beleid. Namens de promovendi was ik afgevaardigde in het vakgroep bestuur. Het onderwerp van mijn promotie-onderzoek was: structuur en werkingsmechanisme van het eiwit in de cellen in de maagwand, dat er voor zorgt dat de maag van binnen zuur is (H^+ -pomp). In november 1981 ben ik gepromoveerd. Ik bespaar u de exacte inhoud van mijn proefschrift. Alleen nog de vermelding dat bij de verdediging van mijn proefschrift, twee oud-Rolduciens paranimfen waren (Pierre Poldervaart en Willem-Jan van Hapert). Wij hebben nog steeds enkele malen per jaar contact met elkaar. Vanwege omvangrijke bezuinigingen in die periode (Bestek '81) waren er minder arbeidsplaatsen beschikbaar binnen de universiteiten. Voor mij was dat reden om op zoek te gaan naar banen en functies, die aansloten bij mijn competenties buiten het nauwe wetenschappelijke kader.

Waar is mijn witte laboratoriumjas gebleven?

Het resultaat hiervan was, dat ik per 1 december 1981 een aanstelling als medewerker onderzoeks- en wetenschapsbeleid kreeg bij de nog jonge Rijksuniversiteit Limburg in Maastricht. Ik werd de rechterhand en tassendrager van de rector magnificus, professor Coen Hemker, die ook biochemicus was. Een heel leerzame en dynamische tijd. Afgesproken werd, dat ik nog één dag in de week biochemisch onderzoek zou doen aan de bloedstolling (het aandachtsgebied van de

onderzoeksgroep van Hemker). De verslavende werking van een beleidsambtenaar dichtbij het College van Bestuur van de universiteit maakte echter, dat ik mijn witte laboratoriumjas nog maar een keer of 6 gedragen heb. Mijn laboratoriumjas hing aan een kapstok in een klein gebouwtje bij toenmalig ziekenhuis Annadal. Ik vermoed dat met de sloop van het gebouwtje enkele jaren later ook mijn witte jas verdwenen is.

Na nog enkele jaren gewerkt te hebben voor de opstartende faculteiten Rechten (decaan Job Cohen) en Economie (decaan Will Albeda) volgde in 1988 de functie hoofd Studentenzaken. Twee jaar later werd ik gevraagd om lid te worden van het College van Bestuur van de toenmalige zelfstandige Hogeschool Opleiding tot Vertaler. Na een fusie met de Hogeschool Maastricht kreeg ik een aanstelling als algemeen directeur van de vertalersopleiding. Dat duurde tot april 1995, toen ik gedeputeerde in de Provincie Limburg werd.

Na een CDA- en VVD-lidmaatschap nu partijloos

Naast mijn maatschappelijke loopbaan is er ook altijd een lijn geweest naar politiek-bestuurlijke activiteiten. De oorsprong van die persoonlijke ontwikkeling moet in Rolduc gezocht worden, waar ik eind jaren 60 (met studentenrevoltes rondom de democratisering van het onderwijs) actief betrokken was bij de oprichting van de eerste schoolraad.

In Nijmegen was ik actief lid van het CDA. Na mijn verhuizing naar Beek in december 1981 trof ik in het Limburgse CDA een totaal andere partijcultuur aan dan ik in Nijmegen gewend was. Ik heb toen het lidmaatschap van het CDA opgezegd. Via Loek Hermans, met wie ik op Rolduc een abonnement op de Volkskrant deelde, ben ik lid van de VVD geworden.

Sinds 2015 ben ik overigens partijloos, omdat ik mij steeds minder herkende in de VVD in Den Haag. Naar mijn mening ontwikkelde de partij zich steeds meer als een partij van de randstad en werd in doen en laten de sociale rechtvaardigheid als een kernpunt binnen de liberale beginselen verwaarloosd. Daarenboven maakte de partij in de selectie en keuzes voor personele invullingen naar mijn mening verkeerde keuzes.

Van raadslid, wethouder, gedeputeerde.....

Na lid geworden te zijn van de VVD volgde vrij snel een plek in het bestuur van de afdeling Beek; in 1984 werd ik secretaris van de VVD-Limburg. Bij de gemeenteraadsverkiezingen van 1986 stond ik tweede op de lijst, werd gekozen en direct gearachuteerd tot wethouder in de gemeente Beek. Het wethouderschap combineerde ik met een aanstelling in deeltijd aan de universiteit. Na de gemeenteraadsverkiezingen in 1990 liet ik het wethouderschap vallen ten faveure van een fulltime lidmaatschap van het College van Bestuur van de vertalersopleiding. Ik bleef wel lid van de gemeenteraad. In 1991 stond ik op de kandidatenlijst voor de verkiezingen van Provinciale Staten. Ik werd verkozen. In 1995 groeide de VVD van 6 naar 13 zetels van de toentertijd in totaal 63 statenzetels. De VVD kon vervolgens 2 gedeputeerden leveren in het nieuwe college van GS. In de fractie kreeg mijn kandidatuur voor een plaats in GS voldoende steun.

naar burgemeester en dijkgraaf....

Vanuit de VVD werd ik in 1998 naar voren geschoven voor het burgemeesterschap van Venlo, de centrumstad in Noord-Limburg. De burgemeester van Venlo was qualitate qua ook korpsbeheerder van de politieregio Limburg-Noord en voorzitter van het Gewest Noord- en Midden-Limburg en alternerend met de burgemeesters van Krefeld en Mönchengladbach ook Präsident van de Euregio Rijn Maas Noord.

In 2005 heb ik gesolliciteerd naar de functie van voorzitter/dijkgraaf van het Waterschap Roer en Overmaas in Sittard. Na de fusie met het Waterschap Peel en Maasvallei tot Waterschap Limburg per 1 januari 2017 ben ik teruggetreden.

weer (waarnemend) burgemeester.....

Na mijn pensionering bij het waterschap werd ik in maart 2017 door de toenmalige gouverneur Theo Bovens gevraagd voor het waarnemend burgemeesterschap van de gemeente Valkenburg aan de Geul. Na een jaar heeft de gemeenteraad mij voorgedragen voor een kroonbenoeming. In april 2021 ben ik opgevolgd door Daan Prevoo en ging ik voor de tweede keer met pensioen. Desalniettemin benoemde toenmalig gouverneur Johan Remkes mij in mei 2021 tot waarnemend burgemeester in de gemeente Landgraaf. Vanaf november 2021 lonkte pas echt mijn pensioen. Drie maal is scheepsrecht. Af en toe doe ik op verzoek van derden nog projecten; zo was ik bijvoorbeeld verkenner en (in-)formateur bij de vorming van het College van Gedeputeerde Staten in 2023. Ook beoordeel ik desgevraagd soms verhoudingen in een gemeenteraad of adviseer ik bestuurders.

en tenslotte ook kamerheer van de koning....

In mijn hele leven heb ik naast mijn politiek-bestuurlijke functies ook bestuursfuncties bij diverse maatschappelijke organisaties vervuld. Ik noem hier: voorzitter schoolbestuur Catharina Labouré in Beek; lid Raad van Toezicht Rabobank Beek-Elsloo-Spaubeek; voorzitter Stichting Aspergerie in Venlo; lid bestuur LSO; voorzitter Raad van Toezicht MTB Maastricht; voorzitter Raad van Toezicht Gilde Opleidingen; voorzitter Raad van Toezicht VMBO DaCapo Sittard; lid en voorzitter Raad van Toezicht LVO.

Een bijzonder functie is ook, dat ik vanaf 2008 tot 1 oktober 2025 Kamerheer in de provincie Limburg mag zijn van eerst Koningin Beatrix en later van Koning Willem Alexander. Op dit moment ben ik nog voorzitter van de Coöperatie Duurzaam Sittard. Deze coöperatie heeft op 3 bedrijfspanden zonnepanelen liggen. Daarnaast ben ik lid van een stichting Tellus, die de winning van warmte uit rioolwater als alternatieve groene energie promoot. Tenslotte ben ik vanaf 1 januari 2023 voorzitter van het bestuur van de Stichting Lève Rolduc.

Wanneer ik deze levensloop teruglees, besef ik zeer wel, dat ik heel veel kansen in mijn arbeidzaam leven heb gekregen. Wat dat betreft ben ik een zondagskind.

Trots ben ik op mijn thuisfront

In 1975 ben ik getrouwd met Marlies Schoffelen uit Jabeek. U leest het goed, binnenkort betekent dat een gouden huwelijksfeest.

We hebben twee kinderen: Geert-Jan (1976) woont in Roermond en Leonoor (1978) woont in Vught. Inmiddels zijn er ook vijf kleinkinderen: Thijmen (16), Lise (14), Lotte (11), Floor (9) en Emma (5).

We genieten nog met volle teugen van alles wat het leven ons biedt! En hopelijk nog vele jaren in goede gezondheid.

Deo volente / Es god bleif !

Wat doet een kamerheer van de koning?

door Jo Kunnen

In het levensverhaal van Jan Schrijen lezen we, dat Jan ook kamerheer van de koning is. Op 1 oktober 2025 volgt Baron Diederik de Loë uit Mheer Jan op. Wat doet een kamerheer zoal?

De koning heeft in iedere provincie een kamerheer. Kamerheren ondersteunen en adviseren bij de voorbereiding en uitvoering van koninklijke bezoeken aan hun regio. Het is een onbezoldigde functie, waarvoor je door het Koningshuis wordt gevraagd.

Heel bijzonder vond Jan de ontvangst van ambassadeurs, die hun geloofsbrieven bij de koning komen aanbieden. Altijd is daar één van de 12 kamerheren bij aanwezig. Discretie staat in deze functie voorop. Alle kamerheren moeten bij hun aantreden een geheimhoudingsdocument tekenen. Een van de laatste activiteiten van Jan als kamerheer was op zondag 6 juli 2025, toen Koning Willem-Alexander het Oud Limburgs Schuttersfeest in Heythuysen bezocht.

Natuurlijk was Jan daar als kamerheer bij aanwezig. Zoals het hoort op de achtergrond, maar wel binnen handbereik.

Van links naar rechts: Emile Roemer, de gouverneur van Limburg, Désirée Schmalschlager, de burgemeester van Leudal, Willem-Alexander en Anoesjka Koopmans, de president van het OLS.

Een oproep!

Met de publicatie van het levensverhaal van Jan Schrijen is de wachtlijst van levensverhalen weggewerkt. Vandaar een oproep onder alle lezers. Zou jij ook graag jouw verhaal met ons willen delen, dan ben je van harte welkom. Wat ben je na Rolduc gaan doen? Jij bepaalt zelf, wat je met ons wilt delen. Ik bied je verder alle hulp, die je maar wenst. Stuur mij even een mailtje (kunnen.j@kpnplanet.nl) en we maken samen nadere afspraken. Alvast hartelijk dank!

Grootse bouwplannen op Rolduc

In De Limburger van 24 mei 2025 stond een pagina-groot artikel over diverse bouwplannen van Rolduc. De moeite waard om hier af te drukken voor hen, die deze krant niet hebben kunnen lezen. De kop was:

Rolduc verdient ‘een broche op zijn jurk’: kloostercomplex vertimmert en bouwt aan.

KERKRADE

JOS VAN DEN CAMP

Een naam heeft directeur Michel Leinders van het Bisschoppelijk Centrum Rolduc al bedacht. Wat hem betreft, wordt het Het Hoekje van de Hemel (of de variant in het Kerkraads dialect). Aan de groene rand van Nederlands grootste kloostercomplex in Kerkrade moet volgens zijn planning nog in mei 2027 een nieuw wijnproeflokaal annex restaurant zijn gebouwd: zestig zitplaatsen in de categorie *fine dining* en met uitzicht op de wijnranken die nu al jarenlang door de Winzer van Rode worden verzorgd. „Zestig zitplaatsen zijn nodig om het rendabel te maken. En extra ranken worden aangeplant op de helft van een van de naastgelegen sportvelden”, zegt Leinders. „Zodat je echt met uitzicht op een wijngaard kunt lunchen en dineren.”

Leinders' hemelse hoekje is geen luchtfietsrij, maar een uitgewerkt 1,1 miljoen euro kostend project dat ook daadwerkelijk gerealiseerd wordt. Deels met dank aan een Europese Interreg-subsidie van 186.000 euro vanwege de 'wijnhub' die erin geïntegreerd wordt. In het wijnproeflokaal zal informatie gegeven worden over de lokale Kerkraadse wijn op de route van de wijnstraat van Leuven naar Kerkrade.

Daarvoor zullen wel eerst nog de gebouwen van het voormalige Johanneum moeten worden afgebroken en zijn vervangende maatregelen genomen voor de aangetroffen vleermuizen.

De wijnhub annex restaurant is een van de vele nieuwe projecten die het eeuwenoude kloostercomplex Rolduc na jaren van masterplannen en soebatten ook echt ter hand gaat nemen. In totaal ligt er voor elf miljoen euro aan subsidies op de plank. 'De oude dame Rolduc verdient een broche op haar jurk', omschreef een betrokken architect eerder al eens de noodzaak voor verbeteringen. „Ik wil dat het hier meer gaat sprankelen en bruisen”, zegt Leinders. „We hebben ons afgevraagd waar toe we als Rolduc op aarde zijn? Het antwoord is: om ruimte te bieden aan contemplatie en zingeving. Waar anders dan hier? Dat staat hier echt op nummer één.”

Portierswoning

Maar ook hospitality, gastvrijheid, staat hoog op de lijst van wat Rolduc wil uitstralen. „Maar dan zul je wel moeten weten waar je aan toe bent als je onder de poort door loopt”, zegt Leinders. „Dat is nu niet het geval. Dan denk je vooral: ben ik hier eigenlijk wel welkom? Mag ik hier naar binnen? En waar moet ik heen?” Om te beginnen straks naar de oude portierswoning, vlak voor-

bij die poort. Die staat al jaren leeg maar wordt nog in oktober verbouwd tot het startpunt voor rondleidingen en informatiepunt van het kloostercomplex.

Herberg

Om de weg naar de hoofdingang van het kloostercomplex beter te wijzen wordt een 'loper van natuursteen of beton' aangelegd die de kinderkopjes moet doen vergeten. Een glazen pui bij de grote houten toegangsdeur zal de ingang nog eens extra markeren. 'Zie het als de broche op de oude dame', had de architect daarover gezegd. Maar dat zijn niet de enige ingrepen op dit plein. Rechts van de kloosterkerk ligt Klein Rolduc. Dat ligt nu nog leeg en wordt verbouwd tot een herberg die al in 2026 zijn deuren zal openen. Dat is ook nodig, vindt Leinders. „Je

vraagt je niet alleen af of je welkom bent als je onder de poort door komt. De tweede vraag is meteen: waar kan ik hier wat drinken?"

Het dierenparkje net buiten de ingang is volgens Leinders 'niet meer van deze tijd' en wordt ontmanteld. Energiekosten zijn voor Rolduc een enorme kostenpost. Daarom zal er ook in de buurt van de sportvelden een groot zonnepanelenveld aangelegd worden. Al duurt het veertien jaar eer die investering geld gaat opleveren. Een andere 'groene' investering is de aanleg van een zogenoemd Q-roof, een systeem dat warmte opvangt onder een nieuw aan te leggen leien dak en het warme water voor de douches van het hotel al deels kan verwarmen.

Netcongestie

En dan is er tenslotte nog het oude gymnasium Rolduc, met een vloeroppervlak van 4500 vierkante meter, dat inmiddels veertien jaar leeg staat. De toekomst daarvan is nog niet concreet, maar Leinders wil een zodanige erfpachtconstructie dat het voor een ontwikkelaar gunstig wordt de oude schoolgebouwen een zorgfunctie te geven. Mocht het zover komen, dan dient zich echter een nieuwe hobbel aan: netcongestie, waardoor een eventueel initiatief voor langere tijd vertraagd zal zijn als er geen inventieve oplossing wordt bedacht.

“

Ik wil dat het hier meer
gaat sprankelen en
bruisen.

Michel Leinders
Directeur

Foto: Luc Lodder